

Gríma vann

Gríma
VER TÚ HJÁ MÆRI!
eftir Barry Keefe
Umseting: Elin S. Jacobsen og leikararnir.
Leikstjóri: Olav Andersen.
Leikarar: Mikkjal Helmsdal, Sjóður Skaale og Rói Joensen.
Ljós, ljóð og pallsmíð: Jóannes Hansen.
Sminka: Róland Samuelson.

Eg sigi ikki, hvør vann steypafinaluna á Wembley í 1976.

Men eg vil fegin avdúka vinnaran í Klingruni í Norðurlandahúsinum í 1988: Gríma!

Gríma kom sterkt aftur (fyri at brúka fót bóltsmál) og prógvaði, at »Hvat er tað, sum ger tað?« var ein vánaligur hálvleikur, eitt skot við síðuna av.

»Ver tú hjá mær!« sat hinvegin so dyggiliga í netinum.

Tað liggur sera væl fyri hjá teimum trimum leikarunum, teir eru ongantið Off-side.

Religiún og narkotika

Vit uppliva triggjar ungarnar í London: tann elsti, Paul (Mikkjal Helmsdal), er hin harðrendi, garvaði hooligan. Tá nevarnir ikki røkka, brúkar hann knív. Nøkur ár yngri er Jan (Sjóður Skaale). Hann roynir at vera sum Paul, men er ikki gjørdur úr sama harða tilfari. Yngstur er innflytari Louis, ein einføld, men so sanniliga eisini ein rein sál. Hann roynir at finna onkra aðra tryggja havn í stórbýnum, er í heima-verjuni, roynir at sleppa í herin.

Paul og Louis eru meiri heilskapadír persónar enn Jan. Teir eru pólararnir, Jan sendist millum.

Men eitt er felags: Manchester United, enska fót bóltfelagið, sum hevur havt betri dagar (eitt nú í 1976) enn tað nú hevur.

Hjá teimum trimum arbeiðsmónum er United alt, religiún, narkotika, liv ella deyði.

Tá so tann stóri dagurin kemur, tá United skal spæla steypafinaluna móti »bygdafrellunum« úr Southampton, sleppa teir ikki inn. Teir hava ongi at-gongumerki.

Reytt og hvítt — og svart

Men teir royna. Teir vilja fyri alt í verðini inn um høgu rukkujarnsgirðingina, inn í reyða og hvíta litahavið hjá Unitedfólkunum. Vónir kveikjast. Tað ber til at keypa at-

gongumerki svart. Kanska endar dysturin við javnleiki. So verður umdystur hósdagin. Men tá kann Louis ikki, hann skal til venjingar í heima-verjuni og Jan hevur lovað at koma eisini. Hetta tolr Paul ikki, harðræðið fær nýtt snið. Men ein óglig hending bjargar Louis

Høvundin hevur ikki verið nøgdur við bara at lýsa triggjar enskar fót bóltfanatíkarar. Hann fær flættað uppí sam-felagsrevsing, gløggar atfinningar um eitt nú syndarliga umstøðurnar, fót bóltfelagini bjóða askoðarunum: lunkað øl í plastikkgløsum, stinkandi WC. Tað er ongantið rok í sambandi við cricketdystir. Og hvør hevur hoyrt um hooligans á Wimbledon?

— Teir skíta á okkum! rópá Louis um United, leikararnar og spælarnar.

Hvi skulu teir standa uttanfyri, tá fólk, sum ikki kennir mun á einum fót bólti og einari uppblástari hit, fáa fribillettir? spyr Poul.

Munchen 58

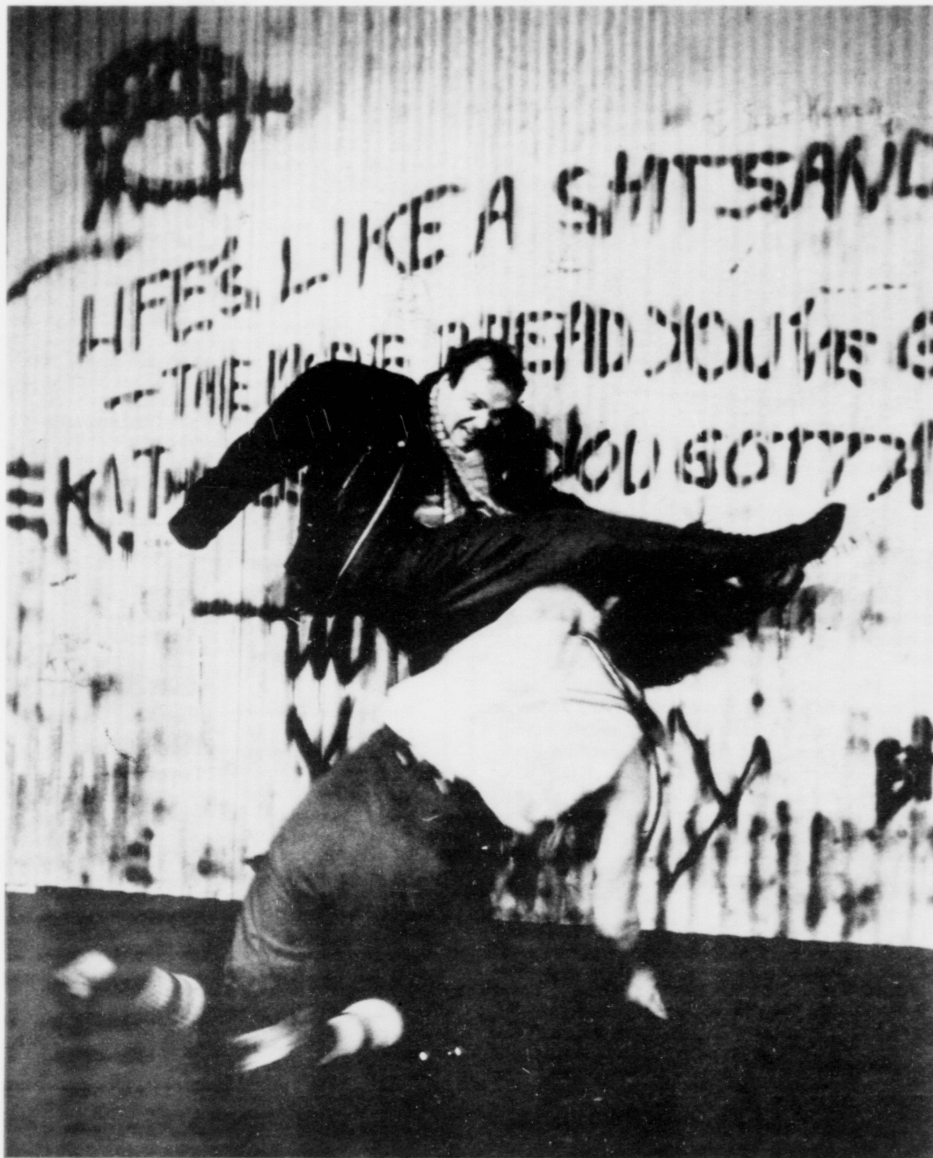
Uppsetingin hjá Olav Andersen er einføld, men hon virkar væl.

Aftanfyri er rukkujarnsgirðingin millum hitt lovaða landið og Wembley Road, grafittimeggjað. Á pallinum er bara ein rustað tunna.

Byrjanin er eitt rimmar rokklag, United We Stand! — Judas Priest. Og endiliga ein leikstjóri, sum torir at snara knettin volume á forsterkarunum í botn (Olav Andersen syngur í einum svensku heavy-rock bólk, so sjálvandi veit hann, at harður rokkur eigur at spælast hart).

Spælið er avbera gott, skjótt og so timað, at tú legði væl til merkis eina ferð, Sjóður og Rói vóru nakað skjóttir og nøkur sekund lupu av.

Teir eru ikki júst nakrir sunnudagsskúladreingir, Paul, Jan og Louis. Kenslurnar eru ógvissligar og tær eru ikki langt undir húðini. Leikurin hevur fleiri hæddarpunkt, klimax. Summi eru gleðirúsar, onnur øði og harðskapur. Eitt tað flottasta er, tá Jan rópá Munchen 58! og Paul í einum taki sendir hann í girðingina, so bresturin hoyrist um alt Norðurlandahúsið (eitt flogfar við líðinum hjá Manchester United datt niður í Munchen í 1958).

Abide With Me!

Leikurin hjá Barry Keefe er góður, men tó neyvan nakað meistaraverk. Hann váttað, at enskir fót bóltáskoðarar eru meiri spennandi enn enskur fót bóltur.

Leikurin er harður og ráur, men tó ikki so ráur, sum eg hevði væntað.

Barry Keefe heldur við persónum sínum, øllum trimum. Hann hevur samhuga við teimum. Hetta kemur týðiligast til sjóndar í seinastu senuni, tá harða skelin brotnar av Paul. Einsamallur situr hann eftir, aftan fyri skuggarimar sendir hann neyðarkall. Ein ótrúliga góð sena.

Suðið frá teimum 100.000, sum vóru so heppin at hava atgongumerki, hoyrist alla tíðina

upp um girðingina. Hetta er veruliga ljóðið, upptøkan er gjørd á Wembley tann góða leygardagin í 1976. Eisini sálmurin Abide With Me! — Ver tú hjá mær! hoyrist út á Wembley Road.

Ongin leikskrá var at fáa hóskvældið, tíverri. Men hon verður klár til syningina í dag, havi eg frætt.

So, tit, farið í Klingruna og siggið Mikkjal, Sjóður og Róa í finaluni. Men skundið tykkum at fáa fatur í atgongumerki. Tí tey eru ikki so nøgv til hvørja syning. Og tey vera valla at fáa svart. Tí henda finalan verður tíbetur spæld aftur og aftur.

Hóast Gríma vann hóskvældið 1-0.

Høgni Djurhuus

Paul sparkar Louis í gronina. Hetta og onnur »stunts« í leikinum eru so væl gjørd, at tað rennur tær kalt niður eftir bakinum hvørja ferð.

Lágargarður

Søkt verður eftir sjúkrasystir í kvøldvakt at byrja beinanvegin ella eftir avtalu.

Somuleiðis verður søkt eftir røktarheimsassistenti at avloysa í barnsburðarfarloyvi.

Ahugað kunnu venda sær til leiðaran, tlf. 16788 fyri at fáa meira at vita um stórvini.

Umsóknir við skjølum skulu sendast til leiðaran, Lágargarður, Stoffalág 84, box 1188, 110 Tórshavn.

Umsóknarfreist: 20. jan. 1988.